

1

Намерихме Хенрик Сорен във винен бар в международния терминал трийсет минути преди да се качи на хиперджет към Токио.

До тази вечер го бях виждал само на снимки от Интерпол и на записи от охранителни камери. Отблизо не беше толкова впечатляващ – около метър и седемдесет с изкуствено разкъсаните си маратонки „Сен Лоран“ и облечен с дизайнерски анорак, чиято качулка скриваше по-голямата част от лицето му. Седеше в края на барплота с книга в ръка и бутилка „Круг“.

Седнах на стола до него и поставих значката си между нас. Върху нея имаше символ с белоглав орел, чиито крила обгръщат двойната спирала на молекулата на ДНК. В продължение на един дълъг момент нищо не се случи. Даже не бях сигурен, че Сорен я е видял да блести под лампите в бара, но после той завъртя главата си към мен.

Усмигнах му се.

Сорен затвори книгата си. И да беше напрегнат, не го показваше. Само ме гледаше със сините си скандинавски очи.

– Здравей, Хенрик – казах му. – Аз съм агент Рамзи. Работа за АЗГ.

– Какво се предполага, че съм направил?

Сорен беше трийсет и три годишен, роден в Осло, но полу-

чил образованието си в Лондон, където майка му беше дипломат. Градът звучеше в говора му.

– Да поговорим за това другаде?

Барманът ни гледаше. Беше забелязал значката ми. Вероятно се притесняваше, че сметката няма да бъде платена.

– Самолетът ми ще излети скоро – каза Сорен.

– Няма да отидеш в Токио. Не и тази вечер.

Мускулите на челюстта му се стегнаха и нещо проблесна в очите му. Той отметна зад ушите си дългата си до брадичката руса коса и огледа бара. А после погледна към пътниците, които ходеха около бара навън.

– Виждаш ли жената на високия стол зад нас? – попитах. – Дълга руса коса. Военноморско яке. Тя е моята партньорка – агент Нетман. Летищната полиция чака в крилата. Виж, мога да те извлека оттук, а може и да излезеш по своя воля. Ти решаваеш, но трябва да решиш веднага.

Не мислех, че ще избяга. Сорен знаеше, че е невъзможно да избегне арест в летище, пълно с охранителни и наблюдателни камери. Но отчаяните хора прибягват до отчаяни действия.

Той се огледа още веднъж, после отново погледна към мен. Въздъхна, допи си шампанското и вдигна чантата си от пода.

* * *

Върнахме се с кола в града. Надин Нетман шофираше модифицирания фирмен „Едисън“, а магистрала 70 беше на практика празна в този час на нощта.

Сорен беше зад пасажерската седалка. Ръцете му бяха вързани със свински опашки зад гърба. Бях претърсил багажа му – чанта „Гучи“ – но единственото интересно вътре беше лаптоп, в който не можехме да проникнем без федерална заповед.

– Ти си Логан Рамзи, нали? – попита Сорен. Това бяха първите думи, които каза, след като го изведохме от летището.

– Да.

– Син на Мириам Рамзи?

– Да.

Стараех се тонът ми да е неутрален. Не за първи път запозрял правеше връзката. Той не каза нищо друго. Усещах, че Надин ме наблюдава.

Погледнах през прозореца. Бяхме в края на центъра на града. Движехме се с двеста километра в час. Двата електрически двигателя бяха почти напълно тихи. През извитото лилаво стъкло видях един от новите билбордове на АЗГ, докато профучавахме покрай него – част от последната кампания за осведомяване на обществото.

С черни букви върху бял фон беше изписано:

**ГЕННОТО РЕДАКТИРАНЕ
Е ФЕДЕРАЛНО ПРЕСТЪПЛЕНИЕ
#АЗГ**

Центърът на Денвър се виждаше в далечината.

Свръхвисоката кула „Халф-Майл Тауър“ се извисяваше в небето – изглеждаше като стрела от светлина.

Беше един часът сутринта, значи във Вашингтон беше три.

Замислих се за семейството си, което спеше спокойно в дома ни в Арлингтън.

Жена ми – Бет.

Нашата дъщеря в тийнейджърската възраст – Ейва.

Ако всичко минеше гладко тази нощ, щях да се върна навреме за вечеря утре. Бяхме планирали за уикенда да посетим долината Шенандоа¹, за да видим есенните листа от Скайлайн Драйв².

Минахме покрай още един билборд:

**ЕДНА ГРЕШКА ПРЕДИЗВИКА ГОЛЯМОТО ГЛАДУВАНЕ
#АЗГ #НИКОГАНЯМАДАЗАБРАВИМ**

Бях го виждал и преди. Болката ме удари – неприятно чувство в гърлото ми. Вината от това, което направихме, винаги улучваше целта си.

Не я отрекох и не се опитах да я отблъсна.

Оставих я да отmine.

¹ Шенандоа е национален парк в щата Вирджиния. Намира се в планинската верига Апалачи. – Б. пр.

² Дълъг 169 километра път, който минава по цялата дължина на националния парк Шенандоа. – Б. пр.

* * *

Денвърският полеви офис на Агенцията за защита на гените се намираше в невзрачен офис парк в Лейкуд и дори беше трудно да се нарече полеви офис.

Представляваше един етаж от сграда с малко администрация, килия за задържани, стая за разпит, молекулярно-биологична лаборатория и оръжейна. АЗГ нямаше полеви офиси в повечето големи градове, но Денвър беше основната хиперлуп¹ артерия на западните щати, затова имаше смисъл да има база тук.

Бяхме млада, но бързо разрастваща се агенция с петстотин служители – много по-малко от четиресетте хиляди на ФБР. Имаше само петдесет специални агенти като мен и Надин, и всички бяхме разположени в района на Вашингтон, готови да отидем там, където нашият разузнавателен отдел подозираше, че има тъмна генна лаборатория.

Надин заобиколи задния край на ниската сграда и мина през сервизния вход към асансьорите. Паркира зад бронирана кола, при която четирима служители на Биоспециалните служби бяха разположили оборудването си на асфалта. Проверяха оръжията си за последно. Надявахме се преди изгрева да има акция, базирана на информацията, която щяхме да вземем от Сорен.

Помогнах на заподозрения да слезе от колата. После аз, той и Надин се качихме на третия етаж.

След като влязохме в стаята за разпит, срязах свинските опашки и накарах Сорен да седне до метална маса, върху която беше заварена скоба за по-малко склонни да съдействат заподозрени.

Надин отиде за кафе.

Аз седнах срещу Сорен.

– Не трябваше ли да ми прочетеш правата или нещо такова? – попита той.

– Законът за защита на гените ни дава право да те задържим просто така.

---

¹ Термин, създаден от Илън Мъск. Отнася се за система за високоскоростен транспорт на хора и стоки, състояща се от три компонента – тръба, капсула и терминал. На терминалите капсулите пристигат или тръгват. – Б. пр.

– Фашисти.

Свих рамене. Той не беше в грешка.

Поставих книгата на Сорен на масата. Надявах се той да реагира.

– Фен си на Камю, а? – попитах.

– Да. Колекционирам редки издания на трудовете му.

Книгата беше издание с твърди корици на „Чужденецът“. Прелистих страниците внимателно.

– Чиста е – каза Сорен.

Търсих втвърдяване на страниците, признаци, че по някое време са били мокри, малки кръгли петна. Огромни количества ДНК или плазмиди можеха да бъдат скрити на страниците на нормална книга – пуснати на капки от по микролитър и оставени да изсъхнат върху хартията само за да бъдат рехидратирани и използвани другаде. Дори в кратка книга като „Чужденецът“ можеше да има почти безкрайно количество генетична информация. Във всяка страница можеше да бъде скрита геномната последователност на бозайник, ужасяваща болест, синтетичен биологичен вид – и всичко това да бъде активирано в добре екипирана тъмна гenna лаборатория.

– Ще прегледаме всяка страница под ултравиолетова лампа – казах.

– Страхотно.

– Багажът ти също ще бъде донесен тук. Нали разбираш, че ще разкъсаме всичко?

– Дивейте на воля.

– Вече си направил доставката, а?

Сорен не каза нищо.

– Какво е била тя? – попитах. – Модифицирани ембриони?

Той ме погледна с едва прикрито отвращение.

– Имаш ли представа колко полети съм изпуснал заради нощи като тази? Някакво ченге се появява на летището и ме прибира за разпит. Същото се случува и с Европейската служба за геномна безопасност. Във Франция. В Бразилия. А сега и вие, задници, ми съсипвате пътуването. Въпреки всички тормоз никога не съм бил обвиняван в престъпление.

– Това не е напълно вярно – казах аз. – Чух, че китайското правителство иска да си поговори с теб.

Сорен застина.

Вратата зад мен се отвори. Усетих тръпчивата миризма на вчерашно кафе. Надин влезе в стаята и затвори вратата с крак. Седна до мен и постави две чаши кафе на масата. Сорен посегна към едната, но партньорката ми го плесна през ръката.

– Кафето е за добри момчета.

Черната течност миришеше апетитно като пикнята на Сатаната, но беше късно и не се очертаваше да мога да се наспя скоро. Потреперих и отпих.

– Ще мина направо на въпроса – казах. – Знам, че вчера си пристигнал в града с взет под наем джип лексус.

Сорен кимна неволно, но не каза нищо.

Отговорих на незададения му въпрос:

– АЗГ разполага с пълен достъп до изкуствения интелект за лицево разпознаване на Министерството на правосъдието. Той преглежда записите от всички охранителни камери, както и други бази данни за наблюдение. Вчера в девет часа и седемнайсет минути сутринта една камера е заснела лицето ти през предното стъкло на пресечката между магистрала 25 и „Аламеда Авеню“. Дойдохме с хиперлуп тук от Вашингтон днес следобед. Откъде идваше?

– Сигурен съм, че вече знаете, че наех колата в Албъкърки.

Прав беше. Знаехме.

– Какво си правил в Албъкърки? – попита Надин.

– Просто посетих града.

Надин извъртя очи.

– Никой просто не посещава Албъкърки.

Извадих химикалка и бележник от джоба си и ги поставих на масата.

– Напиши имената и адресите на всички, с които си се видял, и на всяко място, където си бил.

Сорен само се усмихна.

– Какво правиш в Денвър, Хенрик? – попита Надин.

– Хващам самолета за Токио. *Опитвам се* да хвана самолета за Токио.

Аз казах:

– Чухме приказки за гена лаборатория в Денвър. Сложна операция за разработване на биоизделия. Не мисля, че случайно си попаднал в града.

– Не знам за какво говориш.

Надин каза:

– Ние знаем, всички знаят, че се занимаваш с трафик на скъпи генетични елементи. Генни мрежи и поредици. „Коса“.

„Коса“ беше революционната и сега напълно незаконна биологична система за модифициране на ДНК, разработена от майка ми – Мириам Рамзи. Тя беше огромен скок напред, който остави предишните поколения технологии – ZFNs, TALENs, CRISPR-Cas9 – да ѝ дишат праха. Затова и всеки, хванат да я използва или продава за модифициране на зародишни линии – създаване на нови организми, – задължително получаваше присъда от трийсет години затвор.

– Мисля, че сега искам да се обадя на адвокатата си – каза Сорен. – Все още имам това право в Америка, нали?

Очаквахме това. Честно казано, изненадах се, че му отне толкова време.

– Разбира се, можеш да се обадиш на адвокатата си – казах аз. – Но първо трябва да знаеш какво ще се случи, ако тръгнеш в тази посока.

Надин каза:

– Готови сме да те предадем на Китайското генно бюро.

– Америка няма споразумение за екстрадиция с Китай – каза Сорен.

Надин се наклони напред, опряла лакти на масата. Парата от кафето се виеше към лицето ѝ.

– За теб – каза тя – ще направим изключение. Докато си говорим, изготвят документите.

– Там нямат нищо срещу мен.

– Не мисля, че там думи като „доказателства“ и „законен процес“ имат същото значение като тук – каза тя.

– Знаете, че имам двойно гражданство – американско и норвежко.

– На мен не ми пука – казах аз и погледнах към Надин. – А на теб пука ли ти?

Тя се престори, че мисли, после каза:

– Не, не мисля, че ми пука.

Всъщност ми пукаше. Никога не бихме екстрадирали американски гражданин в Китай, но блъфирането пред престъпници е част от работата.

Сорен се отпусна назад в стола си.

– Може ли да проведем хипотетичен разговор?

– Обожаваме хипотетичните разговори – отговорих аз.

– Ами ако в този бележник напиша един адрес?

– Адрес на какво?

– На място, където една хипотетична доставка може да е била направена по-рано днес.

– Какво е било доставено? Хипотетично.

– Бактерии за биодобив.

Аз и Надин се спогледахме.

Попитах:

– В лабораторията ли си направил доставката? Не си ли оставил пратката на някое друго място?

– Не съм правил никаква доставка – каза Сорен. – Разговаряме хипотетично.

– Разбира се.

– Но ако съм и споделя адреса с вас, какво ще стане?

– Зависи какво, хипотетично, ще намерим на адреса?

– Ако, хипотетично, намерите генната лаборатория, за която сте чували, какво ще се случи с мен?

Надин каза:

– Ще хванеш следващия полет за Токио.

– Ами Китайското генно бюро?

– Както ти отбеляза – казах аз, – нямаме споразумение за екстрадиране с Китай.

Сорен придърпа химикалката и бележника при себе си.

* * *

Следвахме безшумната кола на специалния отряд в затъменен режим по опустелите улици. Адресът, който Сорен беше надраскал, беше в края на джентрифицирания денвърски квартал „Файв Пойнтс“, където по това време на нощта бяха отворени само няколко треварски бара.

Свалих прозореца на колата.

Октомврийският въздух, който лъхна лицето ми, беше освежаващ от кафето, което изпихме в участъка.

В Скалистите планини беше късна есен.

Въздухът миришеше на мъртви листа и презрели плодове.

Пълната луна грееше над назъбения силует на Фронт Рейндж¹ – огромна и жълта.

По това време вече трябваше да има сняг по най-високите върхове, но осветените от луната скали над гората бяха сухи.

За пореден път осъзнах, че живея в странни времена. Усещаша, че нещо се разпада.

Само в Африка имаше четири милиарда души, повечето от които гладуваха или бяха още по-зле. Дори тук, в Америка, все още бяхме уязвими от недостиг на храна, проблеми с веригите за доставки и недостиг на работна ръка. След като цената на месото скочи до небето, повечето ресторанти затвориха по време на Големия глад и никога повече не отвориха.

Живеехме под постоянно наблюдение. Контактувахме с екрани повече, отколкото с любимите си хора. Алгоритмите ни познаваха по-добре, отколкото ние самите се познавахме.

Всяка година все повече работни места изчезваха заради автоматизиране и изкуствен интелект.

Части от Ню Йорк и по-голямата част от Маями бяха под водата, а остров от пластмаса, голям колкото Исландия, плаваше в Индийския океан.

Но не само хората бяха пострадали. Вече нямаше северни бели носорози и южнокитайски тигри. Червените вълци бяха изчезнали. Безброй други видове – също.

В Ледниковия национален парк² вече нямаше ледници.

Толкова много неща бяхме направили както трябва.

Но и бяхме допуснали прекалено много грешки.

Бъдещето беше тук и беше пълна бъркотия.

– Добре ли си? – попита Надин.

– Да.

– Мога да спра, ако...

– Още не.

С Надин работехме заедно от почти три години. Преди да се присъедини към АЗГ, тя е била еколог в ЮНЕСКО.

---

¹ Планинска верига, част от южните Скалисти планини, намираща се в средата на щата Колорадо и в югоизточната част на Уайоминг. – Б. пр.

² Американски национален парк в Северозападна Монтана, на границата между САЩ и Канада. В него са включени части от две планински вериги – подвериги на Скалистите планини, има повече от 130 езера и там живеят над хиляда растителни вида и стотици животински видове. – Б. пр.

Извадих телефона си. Отворих текстовите съобщения между мен и Бет. Написах: „Здравей, Бет. Тръгнали сме за акцията. Искях само да ти пиша, че те обичам. Прегърни силно Ейва от мен. Ще ти се обадя сутринта“.

Когато натиснах „Изпрати“, радиото ни изпука.

Полицай Харт, водачът на специалния отряд, каза:

– *Остават ни три минути.*

Усетих нещо в корема си. Приливът на адреналин започваше да ме подготвя за предстоящото.

Имаше хора, които са създадени за такава работа – тези, които с радост шурмуват някой склад посред нощ, облечени в защитна броня, без да знаят на какво ще налетят.

Аз не бях такъв. Аз съм учен. Или поне някога мечтаех да бъда такъв.

– Спри – казах.

Надин качи едисьна на тротоара. Автоматичните му системи издрънчаха.

Вдигнах вратата рязко, подадох се навън и си изповръщах червата на улицата.

Харт отново проговори по радиото:

– *Всичко наред ли е при вас? Изгубихме ви.*

– Всичко е наред – чух Надин да казва. – Ей сега идваме.

Избърсах си устата, изплюх няколко пъти, после дръпнах вратата на колата надолу, за да я затворя.

Надин не каза нищо. Не беше нужно. Това да изповръщам нервите си беше най-близкото до ритуал преди акция за мен.

Вече можехме да работим.

Надин дръпна акселератора.

Отново видяхме задната страна на колата на специалния отряд.

Мразех да ходя по акции, но винаги си напомнях, че страхът е необходима част от моето покаяние.

Повечето учени извън закона, които набелязвахме, бяха чисто и просто престъпници. Всяка година на черния пазар се търсеха все повече синбио продукти. Можеха да се изкарат много пари – с дизайнерски домашни любимци, дрехи от паешка коприна, екзотични ГМО храни, дори съвсем нова форма на живот, изобретена във Ванкувър, Британска Колумбия, която

приличаше на миниатюрна розова горила и се беше превърнала в символ на статус сред руските олигарси.

Незаконните услуги и продукти също бяха подобрени.

Хакнат канабис и хероин.

Секс кукли със синтетични човешки мускули и кожа.

Една тъмна генна лаборатория в Мексико, разбита от Федералес, разработваше „оси на отмъщението“ за картелите. Тези насекоми можеха да се прицелят във всеки човек според генетичния му пръстов отпечатък. Освен това носеха примитивна система „Коса“, способна да модифицира цели генни мрежи, което водеше до мозъчни увреждания, лудост и ужасяваща смърт.

Някои се занимаваха с генетични простотии само за да покажат, че го могат – например четиримата докторанти по биология в „Браун“, които просто искаха да проверят дали могат да създадат свиреп вълк¹.

Други обаче се захващаха с това поради напълно лични причини – като отритнатото, но гениално шестнайсетгодишно дете, което се беше опитало да създаде устойчива на антибиотици плътюдна бактерия, с която да зарази побойник в училище.

Или генетикът, когото хванахме да се опитва да клонира подобрена версия на мъртвата си жена, като използваше купени на черния пазар енуклеирани човешки зиготи.

Отчаяните родители без здравна застраховка, които се бяха опитали соматично да премахнат мускулната дистрофия от ДНК-то на сина си. Бяха го излекували, но неволните мутации, създадени в процеса, бяха променили мрежата на средния му фронтален лоб – синът им полудял и убил първо тях, а после и себе си.

А ги имаше и лабораториите на моите кошмари, където терористични организации разработваха патогени и разрушителни форми на живот. Като онази група в Париж, която почти успя да пусне синтезирана ултравариола, когато Европейската служба за геномна безопасност унищожил склада им с термобарично оръжие.

---

¹ Изчезнал биологичен вид от семейство кучеви, живял в Северна и Южна Америка през епохата Плейстоцен. – Б. пр.

Прекратяването на такива операции никога не ми е тежало на съвестта.

Болка ми причиняваха акциите срещу истински учени – тези, които вършеха работа за цялото човечество, след като правителствата се паникьосаха и на практика се погрижиха да е невъзможно човек да се занимава с генно инженерство.

Хора като Антъни Ромеро.

Все още мислех за него. Той беше построил лабораторията си в ранчо в Националната гора Бигхорн близо до Шеридан, Уайоминг.

Преди законът за защита на гените да сложи край на всички частни и университетски генни проучвания, доктор Ромеро беше водеща фигура в разработването на генна терапия за рак. Носеха се слухове, че е в списъка с номинирани за Нобелова награда за медицина и физиология. Само че статията му в „Ню Йорк Таймс“, в която той заклеми прекалено големия обхват на закона за защита на гените, премахна шансовете той да влезе в списъка с одобрени от правителството генетици.

Арестувахме доктор Ромеро мирно в 2:30 часа сутринта. Малко сняг беше навалил по жълтите борове пред хижата му. Почувствах се физически гадно, когато му сложих белезниците и го поставих на задната седалка в колата ни. Не просто арестувах герой – човек, чийто живот и кариера ме изпълваха с възхищение и завист. Осъждах го на доживотна присъда, защото не се и съмнявах, че министерството на правосъдието ще се погрижи той да получи максимално наказание.

Но пък той беше нарушил закона, нали?

Докато предавахме доктор Ромеро на щатските шерифи на летището на окръг Шеридан, ученият ме погледна и ми каза нещо, което никога няма да забравя:

– Знам, че се опитвате да постъпите правилно, но не можете да върнете това знание обратно в кутията.

Никога преди не се бях чувствал толкова ужасно, колкото, когато гледах как шерифите го качват на самолет, докато снегът падаше и се стопяваше на асфалта.

Все едно бях извършил предателство срещу бъдещето.

* * *

Колата на специалния отряд зави в една уличка. Надин подкара след нея.

Огледах се. Заради очилата за нощно виждане виждах в сиво и зелено. Очаквах да видя сгради като за индустриален квартал. Вместо това по улицата видях огради и гаражи, опрени във викториански къщи със заострени покриви.

– Това е жилищен район – казах аз.

– Странно, нали?

Бяхме нападнали много лаборатории, скрити в мазета или гаражи в хорски домове. Толкова проста беше технологията. Но за операция с мащабите и сложността, които очаквах тази нощ – операция, в която беше намесен самият Хенрик Сорен – бях готов да се обзаложа, че ще нападнем склад, а не викторианска къща в исторически квартал.

Превключих радиото да предава от комуникационното устройство на таблото към слушалките в ушите ни.

– Тук Логан. Сигурни ли сте, че сме на точния адрес?

– *Това беше написано от информатора ти.*

Твърде често хората в специалните отряди се държаха като кретени.

– Коя къща?

– *Онази с кубето. Пускаме дрона сега. Бъдете готови.*

През прозореца виждах, че четиримата от специалния отряд вече са излезли от колата си. Един от тях подготвяше дрона с термоскенер. Той щеше да лети по периметър около целта, за да се опита да улови топлинни сигнатури, за да имаме представа колко форми на живот ще са вътре в къщата.

Първо щеше да влезе специалният отряд и полицаите да заемат предна позиция, а после аз и Надин щяхме да заемем задната. След като обезопасяха лабораторията, останалите щяха да пазят периметъра, за да можем ние да работим – да опишем оборудването и да установим какво точно са целели учените тук.

Стегнах магнитните колани на индукционната си бронезилетка и извадих оръжието си от чантата. Беше глок „G47“, 45-и калибър. Бях добавил държач за фенер – бяхме нападнали твърде много складове с проблеми с тока.

През това време Надин закачи барабания пълнител на своето оръжие – пушка „Атчисън“. Често се шегувах с нея,

че носеше такъв звяр, когато обикновено ни пазеше специален отряд, но аргументът ѝ беше непробиваем. Тя беше попадала в беда в Спокейн, Вашингтон, преди да започнем да работим заедно. Изпразнила цял пълнител с 40-калиброви куршуми в учен, който си бил направил генна терапия около някои гени в пътищата SKI, PGC-1-алфа и IGF-1. В резултат скелетните мускули на заподозрения хипертрофирали, което в комбинация с митохондриите му ги направило огромни и суперплътни. Мъжът, когото Надин описваше като подобен на комиковия образ Кингпин, почти я пребил до смърт, преди да умре от кръвозагуба.

Но както Надин обичаше да отбелязва, на света нямаше животното, което откос от двайсет 18-милиметрови куршума да не свали на секундата.

В слушалката си чух полицай Харт да казва:

– *Не засичаме топлинни сигнатури в имота.*

– Разбрано.

Вкъщи нямаше никой. Точно така ни харесваше. Щяхме да огледаме празната лаборатория и да изчакаме учените да дойдат. Беше много по-лесно да се справим с тях на улицата, отколкото в стая, пълна с експлозивни и опасни за живота химикали.

Проверих часа – 2:35.

До изгрева оставаха три часа.

Погледнах към Надин:

– Е?

Навън беше достатъчно студено, че дъхът ми да се превърне в пара.

Взехме камуфлажните си защитни костюми от багажника и помогнахме един на друг с обличането. Костюмите разполагат със самостоятелна апаратура за дишане и специални визьори, които даваха по-широко зрително поле в бойна ситуация.

* * *

Накрая отворихме въздушните резервоари и тръгнахме след вървящите в колона хора от специалния отряд.

– Нощно виждане или фенери? – попита Харт.

– Фенери – казах аз. Тук имаше твърде много светлина, а и

пълната луна се издигаше в небето. Скоро щеше да започне да свети през прозорците на викторианската къща.

Задната ограда беше твърде висока, за да погледнем над нея, но минахме през портата, водеща към задния двор, без да се налага да счупим нещо.

Моравата не беше получавала вода или други грижи от цяла вечност.

Тревата беше пораснала до кръста ни.

Погледнах нагоре към прозорците на старата викторианска къща. Някои бяха останали съвсем без стъкла. В никой от тях нямаше светлина.

Качихме се на продънената веранда, която скърцаше под ботушите ни.

Полицай Харт коленичи при задната врата. Отключи ключалката за десет секунди.

Влязохме в къщата след него. Беше пълен мрак.

Фенерите на пушките на полицаите осветиха недостроена кухня.

Влязохме в трапезария, чиито стени бяха напълно оголени. Навсякъде се виждаха кабели, а по пода бяха пръснати инструменти.

– Май ремонтirat тук – прошепнах по радиото.

– Чакайте тук – каза полицай Харт.

Надин и аз заставахме на пода без настилка в стая, която явно щеше да бъде хол.

Дори през защитния костюм усещах миризмата на стърготини и полиуретан във въздуха.

Лунната светлина влизаше през прозорците, които гледаха към улицата.

Очите ми бавно привикваха.

Почти чувах стъпките на полицаите, които бавно се движеха над нас от стая към стая.

– Нещо? – попитах.

– *Не* – каза Харт. – *И тук е същото. Всичко е оголено.*

Надин ме погледна:

– Мислиш ли, че Сорен ни е изиграл?

– Защо му е да го прави? Още е в ареста. Знае, че няма да бъде освободен, докато не дадем знак.

Забелязах врата под стълбите. Беше заключена с катинар с четирицифрена комбинация. Дръпнах го. Нищо не стана.

– Мръдни се – каза Надин.

Когато погледнах назад, видях, че тя държи тухла в ръка.

Отдръпнах се от пътя ѝ, а тя заблъска катинара с тухлата.

Металът се откъсна и счупеният катинар падна на пода.

– Това бяхме ние – казах на екипа. – Отчупихме катинара от една врата.

– *Връщаме се при вас* – каза Харт. – *Тук е пълно мъртвило.*

Бутнах вратата и тя се отвори.

Ръждясалите панти изскърцаха неприятно.

Насочих глока си към мрака. Фенерът освети старо стълбище, което се спускаше към подземие.

Сърцето ми заблъска.

– Искаш ли да изчакаме специалния отряд? – попитах.

– Няма топлинни сигнатури. Тук няма никой – каза Надин.

Първото стъпало изстена под тежестта ми.

Докато слизах, ставаше все по-студено.

Дори въздушният филтър на костюма ми не можеше да премахне вонята на мухъл.

Друг полицаи от специалния отряд каза по радиото:

– *Приземният етаж е чист.*

Когато стигнах долния край на стълбището и стъпих на пръстения под, в мен се беше загнездило чувството, че Надин е права. Може би Сорен ни беше изиграл. Но не можех да си представя защо.

– Знаеш ли – каза Надин, – Сорен ни каза само, че е дал пратката си на човек на предната врата. Не е влизал вътре.

– Какво се опитваш да кажеш?

– Може би използват тази къща само за място за доставки.

– Това има повече смисъл от вероятността някой да има високотехнологична лаборатория в тих квартал – казах аз. Чудех се дали не сме си изгубили времето с идването тук.

Разбира се, можехме да задържим Сорен за седемдесет и два часа. Да го поизпотим още малко. Но нямахме нищо срещу него. Багажът му беше чист.

Размахах пистолета си в мрачното мазе.

Издишванията ми замъгляваха ръбовете на визьора ми.

Стените бяха каменната основа на къщата.

Видях ръждясал котел.

Прашни мебели.

Върху антична суха мивка беше поставен странен черен куб със страни, дълги трийсет сантиметра.

– Логан.

Нещо в гласа на Надин веднага привлече вниманието ми.

Обърнах се към нея.

– Виж – каза тя.

Насочих фенера си. Видях камера върху триножник.

Насочена към нас.

Върху нея мигаше червена светлинка.

– Току-що е започнала да записва – казах аз.

Специалният отряд вече слизаше по стълбите.

Осветих отново мазето с фенера си.

Вече не се притеснявах, че сме си загубили времето. Нещо не беше наред.

В центъра на стаята светлината от фенера ми мина по куба, който бях видял секунда по-рано.

Той се разтваряше.

– Надин – казах аз.

– Виждам го.

Страните на куба паднаха и светлината от фенера ми мина през сфера, която изглеждаше като направена от лед. Беше голяма горе-долу колкото топка за боулинг и предвид количеството пара, която се отделяше от повърхността ѝ, подозирах, че е суперстудена или че може би е направена от нещо различно от H₂O.

– Тук има още едно такова.

Обърнах се и видях, че тя е осветила още една такава ледена сфера близо до стълбите.

– Какво е това, по дяволите? – попита Надин.

Аз казах:

– Атмосферата тук не ми...

Някакво бръмчене ме прекъсна. Идваше от сухата мивка.

Тръгнах към нея. Видях източника на вибрацията. Усетих взрив на паника.

До ледената сфера имаше телефон, чийто тъчскрийн светна, когато дойде обаждане. Две жици излизаха от телефона и минаваха през дупка в плота и под леда.

В центровете на ледените сфери засвети синя светлина.

– Излизайте! – изкрещях.

Специалният отряд вече беше по средата на стълбището.

Надин бързо тръгна след полицаите.

Видях всички да се качват на приземния етаж. Оставах ми няколко секунди, преди да стигна до най-долното стъпало, когато всичко в мазето побеля.

Усетих огромен натиск върху гърдния си кош.

След това лежах по гръб на пода. Гледах оголената изолация под приземния етаж.

Визьорът на качулката ми беше пропукал и одраскан на няколко места. Имаше малки, чисти парченца, пробили пластмасата. Не разбирах от какво са, докато от един шрапнел капна смразяваща капка вода в лявото ми око.

Успях да вдигна пистолета си и с фенера да осветя костюма си. Беше разкъсан и пробит на повече места, отколкото можех да преброя.

Паникьосах се.

Дойде болката.

Ръцете и краката ми... Всяка част от кожата ми, която не беше защитена от бронята, изведнъж започна да пари, сякаш беше ужилена хиляда пъти.